

Brødrene Olsen giver koncert på Hjultorvet på torsdag.

Grand prix-feber til aftenåbent

Open by night. Blandt flere optrædende er melodi grand prix-vinderne Brødrene Olsen og Basim.

Af Søren Brogaard

sbro@berlingskemedi.dk

VIBORG: Der bliver budt op til melodi grand prix-fest, når der på torsdag den 1. maj er Open by night i Viborg.

Både Viborg Handel og Sct. Mathias Centret har valgt at sætte fokus på grand prix, fordi der kun er knap et par uger til det internationale grand prix i København. Her er den danske deltager, Basim, som vandt Dansk Melodi Grand

Prix. Han kan på torsdag aften opleves i Sct. Mathias Centret, hvor der tidligere på aftenen vil være optræder af både Søren Poppe og Anna David.

På Hjultorvet vil der være Eldorado Grand Prix med Jørgen de Mylius både før og efter, at de tidligere vindere af det internationale grand prix, Brødrene Olsen, optræder i en halv times tid.

Men aftenen byder også på andre aktiviteter: Blandt andet er der modeshow i Grave og mulighed for at tilmelde sig til konkurrencen som »Viborg Pigen 2014«. Det sker på Hjultorvet.

Basim optræder i Sct. Mathias Centret torsdag.

Ny udstilling med alternative køretøjer

BRUUNSHÅB: Papfabrikken i Bruunshåb åbner på lørdag den 3. maj klokken 10-16 sæsonen med en udstilling af alternative køretøjer under temaet »Fra Brems til brintbil«.

De udstillede køretøjer markerer udviklingen fra Julius Th. Brems hjemmbyggede motorvogn, der kørte sin første tur den 5. juni 1900, til en helt nyudviklet brintbil.

Udover moderne elbiler tændes der også op i den gamle Opel Blitz lastbil, der kører på pindebrændende omdannet til røggas i en gengas-generator fra tiden under anden verdenskrig.

Besøgende kan også se, hvordan der stadig produceres pap på de gamle maskiner på guidede rundture klokken 11 og 14. Papværkstedet har værktøj og pap klar til kreative børn og voksne.

Bag fabrikken kan gæster spise medbragte mad ved borde, grille pølser, der sammen med øl og vand sælges på stedet.

pcb

Skammen, skylden

Tabu. Når Karin Dyhr fortæller om sit liv, så er der stille omkring hende. I aftes var det viborgensernes tur til at lytte intenst til beretningen om de seksuelle overgreb, om de selv påførte smerter og om sygdommene, der fulgte med.

Af Andreas Søndergaard

ansn@berlingskemedi.dk

VIBORG: I 2010 brød Karin Dyhr med enorme tabuer, da hun sendte bogen »Glaspi-gen« på gaden. Her fortalte hun åbenhjertigt om misbrug, svigt og sorg, og den historie, hendes livshistorie, har siden bragt hende rundt i riget. Således også til Viborg, hvor foreningen Bedre Psykiatri i aftes havde inviteret hende til byen for at fortælle.

Og det gjorde hun så, Karin Dyhr. Hun fortalte. Faktisk talte hun uafbrudt i to timer, omgivet af intens tavshed fra de omkring 70 tilhørere.

Mens gæsterne til aftenens foredrag frem mod klokken 19 havde fundet plads på de lilla stolerækker, havde Karin Dyhr blot siddet helt stille scenen og ventet på, at hun skulle øse ud af de grusomheder, hun har i bagagen. På sin vis var der en voldsom kontrast mellem den småsmilende kvinde og storskærmen bag hende, der tonede frem med et mørkt og dystert motiv.

Et slående symbol på, at fortidens skygger var noget, der lå bagude.

Underlige kys

Karin Dyhrs rejse begyndte i 1947, da hun blev født nord for København. Hendes far var advokat, moderen var hjemmegående. Hun havde to brødre, og alt var, som det skulle være. Villa, vovse. Endda et flygel.

Det var en god familie, hun var i. En fin familie. De havde alt, hvad de behøvede.

Og derfor gjorde det også lille Karin ked af det, at hun ikke følte sig glad. Hun følte sig som det forkerte barn. Et barn, der ikke satte pris på alt det, hun havde. Hun havde dårlig samvittighed over, at hun ikke rigtigt følte glæde over, at hun havde det så godt. Og hun følte dårlig samvittighed over, at hun ikke fandt det behageligt, når hendes far kyssede og kildede hende. I hvert fald, indtil hun med årene fandt ud af, at hendes far kyssede hende, som man normalt kun kysser sin ægtefælle.

»Mit livs rejse kunne lige så godt være endt for mange

år siden. Billedlig talt har jeg stået og kigget ned i afgrunden flere gange,« sagde Karin Dyhr med henvisning til motivet bag hende.

»Det psykiatriske hospital i Risskov ligger så smukt ud til vandet, og jeg er gået i havet flere gange. Men jeg har aldrig været dygtig til at drukne mig. Det er så pinligt, når man ikke engang kan tage livet af sig selv,« sagde Karin Dyhr åbenhjertigt.

Så var tonen ligesom lagt an.

Op med hænderne

Blandt tilhørerne sad rigtigt mange mennesker; der selv havde sygdommen borderline inde på livet. Det viste en håndsoprækning.

Karin Dyhr har gennem sit liv selv fået stillet utallige diagnoser, først var hun skizofren, så var hun maniodepressiv, og så var hun bare hysterisk, inden hun fik konstateret borderline. Det var i 70'erne, da den diagnose lige var importeret fra USA, som hun udtrykte det.

Borderline hedder også »emotionelt ustabil personlighedsforstyrrelse,« og man kan ikke blive rask af den, siger de kloge hoveder i psykiatrien.

»Men det kan man altså godt,« mente Karin Dyhr; der ifølge hende selv er blevet rask, primært på grund af en afdelingssygeplejerske i Risskov, der tog sig af hende, lyttede til hende og troede på hende i mere end ti år.

Hendes egen skyld

Karin Dyhr blev seksuelt misbrugt af sin far allerede fra før; hun kan huske det. Hun havde aldrig oplevet den »en første gang« - det var bare noget, hun voksede op med. Indtil Karin blev 13 år, havde hun sex med sin far. Formelt hedder det samleje, men i dag tøver hun ikke med at kalde det for voldtægt. Da det stoppede, fortsatte »den daglige pest« - pilleriet, kyskene, de klamme kommentarer.

Men Karin fik at vide af sin far; at det jo bare var fordi, hun var så dejlig. Så kunne han ikke styre sig. Og samtidigt fik Karin at vide af omverdenen, at hendes familie jo var så god, så pæn. Så hun sagde ikke noget til nogen. Heller ikke da hun flyttede hjemmefra som 19-årig, og heller ikke når hun på ferier

og weekender stadig blev antastet af sin far.

Og da han så døde, Karins far; da hun var 24 år, forblev hun tavs.

For var det egentlig ikke hendes egen skyld, at hun sådan have forført sin far ved at være så dejlig?

Automatpilot

Selvfølgelig var det ikke Karin Dyhrs egen skyld, at hendes

far misbrugte hende. Det ved hun i dag. Men det tog mange år for hende at nå til den erkendelse, og i stedet for at tale med nogen, så begyndte hun at påføre sig selv en smerte, der kunne overvinde den, som hendes far påførte hende. Karin bankede hovedet ind i væggen, og hun hoppede ned fra træer. Og når det var særligt slemt, så bankede hun lillefingeren ind i væggen, så

og den evige smerte

Karin Dyhr lagde i aftes vejen forbi Viborg, hvor foreningen Bedre Psykiatri havde inviteret hende til at fortælle om sit liv. Foto: Morten Pedersen.

indlagt omkring 80 gange på 17 år. Hun blev det, hun kalder en »svingdørs-patient«, og hendes sygdom og personlighed var så stor en belastning for personalet på Risskov, at de til sidst endte med at raffe om, hvem der denne gang skulle være hendes kontaktperson.

For Karin Dyhr havde sådan en personlighed, hvor hun havde styr på meget, men alligevel blev hun ved med at vælte borde eller skære i sig selv. Personalet var magtesløst, og til sidst blev magtesløsheden til en irritation.

»Tag dig nu sammen, du gør det bare for at få opmærksomhed,« sagde de til Karin Dyhr, der sågar beskyldt for at lade sig indlægge for at få rent tøj, gratis mad og selskab.

Dengang var Karin Dyhr ikke klar til at fortælle psykiatrien om sin far, og psykiatrien var tilsyneladende heller ikke klar til at høre den. Lige indtil den dag, der dukkede en ny, ung afdelingssygeplejerske op, der havde en naturlig nysgerrighed.

For hvordan kunne det egentligt være, at her sad en dame fra Nordsjælland og bankede hovedet ind i væggen og skar i sig selv?

Sammen fik de to lagt brikkerne i Karins puslespil. Det krævede tid, det krævede tårer og det krævede ihærdighed. Men det lykkedes, og i dag fortæller Karin vidt og bredt om historien, om sin far, sin sygdom og om sit liv, som hun i dag kalder for fuldstændigt fantastisk. Det tog mange år at nå dertil, men i dag har Karin Dyhr både en mand og seks bonusbørn. Og således var fortællingen i går ikke kun en historie om svigt og sorg. Det var i høj grad en historie om håb.

den brækkede.

»Lille Karin er så klodset,« lo omverdenen hjerteligt. Men lille Karin havde bare slået en autopilot til. Hun fik tit at vide i skolen, at hun ikke udnyttede sine ressourcer, men ingen spurgte hende om hvorfor. Og hvis de havde spurgt hende, havde hun så svaret dem? Næppe, for man elsker vel sin far. Og så var det jo så pinligt, så skamfuldt. Så

Karin holdt på sin hemmelighed, der var godt igang med at flå hende itu indvendigt.

Nyt håb

Der var fuldstændigt tavst blandt tilhørerne i aftes, mens Karin Dyhr fortalte. Men efterfølgende, efter to timers ufattelig livshistorie, brød debatten løs. Om folk der var syge, trætte og svigtede af systemet. Og om folk fra »den an-

den side af bordet,« der slog fast, at der altså findes sagsbehandlere og embedsmænd, der lever og ånder for at gøre en positiv forskel.

»Det er anden gang, jeg har været inde og høre Karin Dyhr. I aftes er jeg her med en, jeg er kontaktperson for. Vi er her for at høre hende sammen, så vi bagefter kan få snakket om nogle ting,« fortalte en kvinde, da aftenen

sluttede.

Hun er ansat som socialpædagog ved Viborg Kommune, men ønskede ikke sit navn i avisen.

»Det gør ondt at høre, når folk ikke oplever, at der bliver arbejdet for det enkelte menneske. Mit motto er, at et menneske skal have en chance i den her verden. Karin Dyhr kommer med mange gode ting i aftes, og jeg kan sagtens

følge nogle af de frustrationer, hun beskriver. Man skal altid tænke på, at der er et menneske inde bag sygdommen,« sagde socialpædagogen, der bekræftede, at aftenens historie havde givet ny inspiration og endnu mere lyst til at gå ud og gøre en forskel.

Rent tøj og gratis mad

I alt har Karin Dyhr været